

Şeriatın Egemenliği Önündeki Yapay Sınırlar Parçalandığında Tek Bir Ümmet Olacaktır

Hepimiz aynı kibleye yönelerek namaz kılıyor, oruç tutuyor, aynı Kitabı okuyor ve tek bir Peygamber Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e iman ediyoruz; ancak Müslümanların kutsallarından biri ihlal edildiğinde şu soru soruluyor: Bu hangi devlette meydana gelmiştir? Sanki İslam'a mensup olmak artık orduları harekete geçirmek, politikaları değiştirmek ya da öncelikleri belirlemek için yeterli değilmiş gibi. Sabit şerî hakikat ile akidede bir ama varlık olarak parçalanmış bir ümmet şeklinde dayatılan siyasi gerçeklik arasındaki büyük paradoks işte burada ortaya çıkıyor.

Tek bir ümmet olmak, duygusal bir slogan değildir, aksine siyasi gerçeklikte var olması gereken gerçek bir şerî vasıflandırmadır. Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **وَإِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً** “**Şüphesiz bu bir tek ümmet olarak sizin ümmetinizdir.**” [Müminun 52] Dolayısıyla ifade, talep olarak değil bir haber olarak; yani somutlaştırılması gereken şerî bir gerçekliğin beyanı olarak gelmiştir. Bu vahdet, hiçbir zaman sadece vicdani bir his olmamıştır; aksine Müslümanları, üzerinize İslam'ın hükümlerini tatbik eden ve İslam'ı dünyaya taşıyan tek bir İmamın altında bir araya getiren tek bir devlette somutlaşmıştır.

İslam'ın yönetimi gölgesinde bir Müslüman, Şam, Irak ve Mısır'ı birbirinden ayıran siyasi sınırları bilmediği gibi bir bölgeden diğerine geçişi, devletler arası bir geçiş olmamış, aksine tek bir devletin içindeki bir geçiş olmuştur. Zira hayatı düzenleyen ve yönetimi belirleyen bir akideye mensup olmak, salt toprak için değildi. Bu nedenle “ulusal egemenlik” mefhumu söz konusu değildi; aksine egemenlik şeriata, otorite ise ümmete aitti ve Halife'ye de yapay sınırları korumak için değil, İslam'ı uygulamak için biat ediliyordu.

Bu gerçeklik, akidevi bir bağ olan ideolojik bağ zayıfladığında ve yerel asabiyetler ideolojinin önüne geçtiğinde aşınmaya başlamıştır ki böylece 1924 yılında Osmanlı Devleti'nin yıkılmasıyla birlikte modern tarihteki belirleyici an gelmiştir. Burada sadece bir otorite devrilmemiştir; aksine Müslümanların birliğini temsil eden siyasi yapı da ortadan kaldırılmış ve yerine ulus devlet mefhumu getirilmiştir.

Batı sadece toprağı işgal etmeyi hedeflememiş, aksine fikri parçalamayı da hedeflemiştir. Bu yüzden sınırları belirlemiş, milliyetleri oluşturmuş ve meşruiyeti şeriatın hükümlerine değil, uluslararası tanıma bağlamıştır. Nitekim zamanla bu sınırlar, orduların koruduğu “siyasi kutsallıklar” haline gelmiş, bu sınırlar adına ümmeti birleştirmeye ve İslam'ı uygulamaya yönelik tüm projeler bastırılmış ve bu sınırları aşanlar egemenliği tehdit etmekle suçlanmıştır.

Ancak asıl soru şudur; bu hangi egemenliktir? Bu egemenlik, şeriatın egemenliği mi yoksa insan yapımı anayasanın egemenliği mi? Bu egemenlik, ümmetin egemenliği mi yoksa haritaları çizen ve roller belirleyen uluslararası sistemin egemenliği mi? Ulusal devlet doğası gereği sınırlı bir varlık olup uluslararası anlaşmalara mahkumdur, büyük güçlerin çıkarlarıyla bağlantılıdır ve meşruiyeti de ümmetin akidesinden kaynaklanmak yerine harici tanınmaya dayanmaktadır. Bu nedenle yönetici, ümmetin çobanı (gözeticisi) değil, sınırların bekçisi haline gelmiş olup ordu da tüm Müslümanların kalkanı değil, rejimi koruyan bir araç haline gelmiştir.

Bu gerçeklik, parçalanmış bir bilinç üretmiştir. Dolayısıyla Filistin dış dosyaya, Gazze insani bir meseleye, Keşmir bölgesel bir çatışmaya ve Suriye de içsel bir krize dönüşmüştür. Böylece cemaat sorumluluğu duygusu aşınmış ve onun yerini, açıklamalar ve sloganların ötesine geçmeyen mevsimlik bir dayanışma almıştır. Bu

yüzden bir Müslümanın kanı artık tek bir ümmetin kanı sayılmamakta, aksine başka bir devlette meydana gelen bir olay olarak görülmektedir.

Gerçek bir ideolojik siyasi bakış açısı, bu parçalanmanın, yönetimin temelde şeriata muhalif olmasının doğrudan bir sonucu olduğunu gerçeğinden hareket eder. Çünkü İslam, birbiriyle rekabet eden onlarca varlık üretmek için gelmemiştir; aksine tüm Müslümanların işlerinin güdülmesini üstlenen tek bir devlet kurmak için gelmiştir. Ümmetin birliği, müzakere edilebilir siyasi bir tercih değildir; aksine Rasul Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in vefatından sonra Sahabelerin başka herhangi bir şeyle meşgul olmadan önce hemen bir Halife nasbetmek için acele ettikleriyle ortaya çıkan, nassların ve sahabenin icmasının delalet ettiği şerî bir hükümdür.

İslam'da egemenlik, halka, yöneticiye ve sömürgeci Batı'nın kurumlarına değil, yalnızca şeriata aittir. Otorite ise üzerine Allah'ın hükümlerini tatbik eden kimseyi seçen ümmete aittir. Ancak kanunlar Kur'an ve sünnetten başkasından elde edildiğinde, politikalar dış güçlerin diktelerine bağlanmakta ve Batı'daki efendilerin çıkarları ümmetin çıkarlarının önüne geçirilmektedir.

Ümmetin fikrini yeniden bilinçli hale getirmek vakıayı görmezden gelmek anlamına gelmez, aksine vakıanın hakikatini anlamak anlamına gelir. Örneğin sömürgecilik döneminde çizilen sınırlar şerî hükümler değildir, aksine güçle dayatılan siyasi düzenlemelerdir. Yine İslam'da şerî kaynak uluslararası tanıma değil, aksine İslam'ı tatbik etmek ve şeriatla olan yönetime biat etmektir. Dolayısıyla birleştirici siyasi bir varlığı yeniden tesis etmek için çalışmak, küresel sistemden çıkmak değil, aksine akidenin gerekliliğine bir geri dönüştür.

Müslümanları aynı zamanda tek bir ibadette bir araya getiren Hac ve Ramazan, duygu ve hedef birliğinin canlı bir örneğini sunmaktadır. Ancak bu birlik, bilinçli siyasi bir projeye dönüşmediği sürece eksik kalacaktır. Bu yüzden İslam'ı tüm ümmete uygulayacak bir devlet kurmak için çalışmadan sadece duygusal birlikte yetinmek, dini ruhani bir alanla sınırlamak ve yönetim gerçekliğini dinden başkasına bırakmak anlamına gelmektedir.

Yeniden tek bir ümmet tesis etmek, haritalar üzerindeki sınırların kaldırılmasıyla değil, aksine sınırların meşruiyetinin zihinlerden kaldırılmasıyla, bu sınırları kutsallaştıran mefhumların sahteliğinin ifşa edilmesiyle ve aidiyetin İslam temelinde yeniden tanımlanmasıyla başlar. Ayrıca fikri çatışma, akide bağına kıyasla yapay bir bağ olan ulusal vatancılığın ortaya çıkarılmasıyla başladığı gibi siyasi mücadele de, Müslümanları tek bir İmamın altında birleştiren ve onların akide birliklerini pratik bir siyasi bir birliğe dönüştüren Nübüvvet Minhacı üzere Raşidi Hilafet Devleti'ni kurmak için çalışmakla başlar.

Tek bir ümmet, şiirsel bir hayal değildir, aksine şerî bir farzdır.

Parçalanmışlık gerçekliği ile kalkınma imkanı arasında, belirleyici bir fikir durmaktadır; ya egemenlik yeniden şeriata verilip birleştirici bir varlık kurularak ümmet kalkınacak, ya da yapay sınırlar coğrafyaya hükmetmeye ve kararları kısıtlamaya devam edecektir ki böylece ruhlar ibadet zamanlarında bir araya gelse de beden parçalanmış olarak kalmaya devam edecektir.

إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ

“İşte sizin bu ümmetiniz bir tek ümmettir. Ben de sizin Rabbinizim. Öyleyse bana ibadet edin.” [Enbiya 92]

**Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan
Mahmud El-Leysî - Mısır**